

Mercat i política

Muriel Casals

No era això

La crisi econòmica ha fet proliferar llibres, articles, reportatges i comentaris de tota mena sobre el present i el futur del capitalisme. També podem trobar reflexions sobre el significat i les possibilitats del socialisme, entès com una fórmula alternativa d'organitzar les relacions econòmiques.

En aquest context, us recomano la lectura de *Fidel Castro. Una biografia política*, publicat recentment per Península.

El llibre, del professor Sebastian Balfour, historiador hispanista ben conegut a Catalunya, és essencialment una anàlisi de l'evolució política de Cuba amb la figura de Castro com a eix central de tota l'argumentació. Però, com sempre passa amb les bones explicacions de les vicissituds polítiques, hi trobareu molta informació que us ajudarà a comprendre la situació econòmica de l'illa.

Quan Fidel Castro i els seus companys enderroquen el dictador Batista tenen el propòsit explícit de fer una revolució socialista; amb una confiança quasi infinita en el poder de la voluntat, esperen la transformació d'una petita part de l'espècie humana. Els cubans deixarien de ser egoistes, tramposos i voraçs i serien les persones que molts somniem: generoses, diligents i respectuoses amb els valors més elevats de la racionalitat il·lustrada.

En aquell camí hi havia un pas necessari que consistia a engegar un procés de modernització de l'economia cubana per superar el seu estat de dependència l'exterior.

Castro és definit al llibre com el gestor directe de l'economia. Una gestió farcida de proves i errors que han conduït a una situació en què el pitjor és la desconnexió de l'exterior.

UAB

Fabián Estapé

Estapé respon

El concert com a objectiu

—A Catalunya se n'ha muntant una de grossa per la manifestació convocada per l'Òmnium Cultural contra la previsible retallada de l'Estatut per part del Tribunal Constitucional. CiU, ERC i ICV ja s'hi han afegit. Com ho veieu?

—Crec que és molt adequat. S'hi hauria d'afegir el PSC perquè és el partit polític més important de Catalunya i ha fet una feina important a través del conseller Castells pel que fa a un finançament que jo considero adequat. Amb la ministra Elena Salgado, Castells ha assolit el tracte més adient que ha aconseguit mai Catalunya.

—Qui n'és més responsable, d'aquest èxit?

—Jo crec que hi havia una conveniència per part de tots dos. Calia un sí des de Catalunya. Ara el gran objectiu hauria de ser el concert econòmic, que Zumalacárregi ja va a aconseguir per a Navarra i el País Basc. Però això és difícilment factible. No es pot fer cap plantejament si no tenim en compte les altres comunitats autònomes.

—Com dieu, hi ha un cert consens a considerar bo el pacte del finançament. Però ara hi ha preocupació per la previsible davallada d'ingressos a través d'imposts autonòmics.

—Segurament això passarà. A les autonomies, el sostre s'ha abaixat. En aquest sentit, ens esperen dies grisos.

—Aquest cap de setmana, en una entrevista a *La Vanguardia*, al conseller Castells li preguntaven precisament sobre si era partidari d'abaixar els impostos i de modificar l'impost de successions.

—No és el moment d'abaixar impostos. Si es tracta només de l'impost de successions, és factible. S'hauria de fer un petit esforç per mirar-se històricament la hisenda espanyola. Mirem una mica pel retrovisor. Encara em recordo de les reaccions de la gent quan s'implantà l'impost de successions. Ara ens farien gràcia els comentaris: es deia que Hisenda no podia augmentar el dolor d'una família amb l'impost de successions quan ja es porta al damunt la mort del pare o de la mare. "Quina mena d'estat pot ser tan cruel?", es demanaven.

—Però sou partidari d'eliminar-lo, l'impost de successions?

—Hem de tenir en compte constantment la relació entre impost i reacció social. Cal pensar-s'ho bé.

—L'agència de qualificació Standard & Poor's ha publicat una nota en què qualifica el deute de les comunitats autònomes. Catalunya i el País Valencià hi obtenen les pitjors qualificacions. L'agència veu unes perspectives molt dolentes el 2010.

—Jo penso que no podem parlar de recuperació fins d'aquí a dos anys. Ara bé, hi ha indicadors que ens menen cap a un cert optimisme. Per exemple, l'augment de la desocupació s'ha aturat aquest darrer mes a casa nostra. Als Estats Units també sembla que les xifres es relaxen.

—Parlant de desocupats, què caldria fer amb la gent sense feina que ja no rep cap prestació?

—Això és molt greu. És un fet que em preocupa i al qual hauria de dedicar molts esforços el ministre Corbacho.

—La patronal CEOE ha proposat baixades de salaris de l'1% als convenis col·lectius. Això reactivaria l'economia?

—No crec que sigui de les pitjors propostes que ha fet la CEOE.

Violeta Tena